

نگاهی به پیشینه تعمیرات خط گرم در ایران

انجام تعمیرات روی شبکه های برق دار قدمت چندانی در ایران نداشته و آن طور که سوابق این امر نشان می دهد، در سال ۱۳۴۷ یک سری لوازم خط گرم توسط شرکت ساتکاب (تابعه وزارت نیرو) از شرکت آمریکایی ا.بی.چنس (A.B.Chance) خریداری و به برق منطقه ای تهران تحویل شد.

در سال ۱۳۵۰ به دستور وزیر نیروی وقت، کارکنان واجد شرایط شرکت های برق منطقه ای سراسر کشور به ستاد سازندگی وزارت نیرو معرفی گردیده و در سال ۱۳۵۱ پس از برنامه ریزی های لازم، دوره های تخصصی تعمیرات خط گرم توسط مدرسین شرکت ا.بی.چنس برگزار شد و تعدادی از افراد نیز برای دوره تربیت مربی به خارج از کشور اعزام شدند. حاصل این آموزش ها این بود که تعداد زیادی از افراد فارغ التحصیل، پس از بازگشت به کشور وظیفه ی انتقال دانش فنی تعمیرات خط گرم به گروه های اجرایی شرکت های برق منطقه ای را بر عهده گرفتند.

به منظور توسعه ی آموزش های فوق، در سال ۱۳۵۳ شرکت آمریکایی فیلکوفورد (Filco Ford) آموزش و راه اندازی گروه های اجرایی در سراسر ایران را عهده دار شد و با پایان یافتن این دوره ها، تعدادی استادکار خط گرم در شرکت های برق منطقه ای تهران و خوزستان مشغول فعالیت گردیده و به تدریج قابلیت آنان تا حدی رسید که قادر بودند علاوه بر تعمیرات شبکه ها تا ولتاژ ۲۰ کیلوولت، در برخی موارد تا ۶۳ کیلوولت را به صورت برق دار انجام دهند.

در سال ۱۳۵۴ نیز گروهی از کارکنان واجد شرایط برای طی دوره آموزشی سه ماهه ی تعمیرات خط گرم که مجری آن شرکت ا.بی.چنس بود به آمریکا اعزام شدند. این برنامه ها تا سال ۱۳۵۷ که شرکت توانیر تصمیم گرفت سطح کار با خط گرم را به ۱۳۲ و ۲۳۰ کیلوولت افزایش دهد، ادامه پیدا نمود اما در واقع تعمیرات روی شبکه های برق دار مذکور فقط در استان های تهران، خوزستان و شهرستان مشهد در استان خراسان، به صورت جدی تر انجام می شد.

پس از پیروزی انقلاب اسلامی، با خروج متخصصین آمریکایی از ایران و با وقوع جنگ تحمیلی، خاموشی های مکرر و گسترده در سطح کشور، موجبات کاهش حساسیت انجام تعمیرات خط گرم را فراهم آورد، به طوری که در طول دهه ی ۶۰ تقریباً هیچ گونه تمهیداتی در این زمینه صورت نگرفت و فقط در شهر مشهد گروه های خط گرم به صورت پراکنده فعال بودند.

از سال ۱۳۷۶ به تدریج و با توجه به نیازی که به این فن آوری برای کاهش خاموشی ها احساس می شد و از طرف دیگر نه اینگونه ابزارها در داخل کشور وجود داشت و نه ساخته می شد، شرکت توزیع نیروی برق استان خراسان- با حمایت آقای مهندس فخرنوبی، مدیرعامل وقت- در قالب یک پروژه ی تحقیقاتی و همزمان با تعریف یک پروژ=ه ی کارشناسی ارشد، ساخت لوازم خط گرم سطح یک (که فقط قسمتی از کار را پوشش می داد) شروع شد و خوشبختانه صنعتگران داخلی توانستند ابزارهای مورد نیاز این سطح را

بسازند.

پس از این اتفاق علاوه بر شرکت توزیع نیروی برق مشهد که از قبل دارای گروه خط گرم بود، در سایر شهرهای مهم استان خراسان هم ، گروه هایی در سطح یک آموزش داده شده و تجهیز گردیدند. در سال های بعد، تعداد بسیار محدودی از شرکت های توزیع برق سراسر کشور نیز گروه های عملیاتی برای انجام کار با خط گرم در سطح یک تجهیز و راه اندازی نمودند.

با توجه به شرایط فعلی، به نظر می رسد که مجموعه ی مدیران صنعت برق بایستی برای تهیه ی کامل ابزار کار با شبکه های برق دار، اعم از تجهیزات مربوط به روش ((فرمان از دور)) و تجهیزات مربوط به روش ((فرمان از نزدیک)) توجه ویژه ای مبذول داشته و برنامه های آینده ی کاهش خاموشی خود را بر اساس کار با خط گرم بنیان گذاری نمایند. ان شاء ا...